

Arrest

nr. 60 150 van 22 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

'U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en bent afkomstig uit Naur (Tsjetsjenië).

U was gehuwd, maar scheidde in 1993 van uw echtgenoot B. U. (...).

U werkte als naaister en maakte samen met een vriendin jurken, die jullie op de markt in Grozny verkochten.

Uw broers S. (...) en K. (...) streden tijdens de oorlogen in Tsjetsjenië tegen de Russen. S. (...) overleed daarbij in 1999 en K. (...) geraakte invalide.

Als gevolg van de activiteiten van deze broers, werden twee andere broers, M. (...) en H. (...), in 1999 opgepakt en naar een concentratiekamp gebracht. M. (...) werd vrijgelaten en had sindsdien psychische problemen. H. (...) kon via Russische soldaten worden vrijgekocht.

Na hun vrijlating doken M. (...) en H. (...), en ook K. (...), onder bij familieleden en in de kelders van uw huis en dat van uw zus. Er kwamen immers nog vaak soldaten in jullie dorp, maar ook bij jullie thuis. Vanaf ongeveer 2002 lieten uw broers zich terug in het openbaar zien.

Nadat K. (...) in 2003 overleed, kwamen in de zomer van 2004 Kadyrovtsi en Russen naar uw huis. Ze zochten K. (...) en wisten dat u hem in het verleden had verborgen. Ze doorzochten uw huis, ook al zei u dat K. (...) al gestorven was. Ze stopten uw hand in kokend water. U ging naar de burens, maar zij raadden u af naar het ziekenhuis of de politie te gaan, omdat dat u wellicht nog meer problemen zou bezorgen.

Op 7 januari 2008 kwamen er vijf Kadyrovtsi langs uw huis.

Ze vroegen uw zoon, D. U. (...) (O.V. 6.256.850) naar zijn vader, uw ex-echtgenoot B. U. (...). Uw zoon had na jullie scheiding contact gehouden met hem, maar in 2006 was zijn vader verdwenen. De Kadyrovtsi doorzochten uw huis en namen uw zoon met zich mee. Twee dagen later kwam er een onbekende naar u, die u vroeg 2.000 dollar te betalen als u uw zoon levend terug wilde zien. U betaalde het gevraagde bedrag en de dag daarop kwam uw zoon terug naar huis. Hij was ernstig geslagen en vertelde u dat hij ergens in een bos was vastgehouden. Omdat hij niet naar het ziekenhuis kon, verzorgde u hem thuis.

Eind januari 2008 kwamen er opnieuw vijf Kadyrovtsi langs. Ze ondervroegen uw zoon over zijn vader en doorzochten het huis. Ze namen de documenten van uw zoon en geld in beslag en namen bij hun vertrek uw zoon opnieuw mee. Drie dagen later liet een onbekende u weten dat u naar de markt moest gaan voor informatie over uw zoon. Daar ontmoette u een Kadyrovtsi, die u 2.000 dollar vroeg voor de vrijlating van uw zoon. Twee dagen nadat u betaalde, kwam uw zoon terug naar huis. Met de hulp van vrienden werd hij naar het ziekenhuis in Achkhoy Martan gebracht. U dook zelf onder in Novosheari.

Nadat uw zoon het ziekenhuis verliet, regelde u met de hulp van de oom van de echtgenoot van uw dochter het vertrek van uw zoon en van uw dochter S., N. B. (...) (O.V. 6.226.042) en haar gezin.

Enkele weken na hun vertrek kreeg u het bezoek van Kadyrovtsi die naar uw zoon vroegen. Nog in 2008 1 kreeg u opnieuw het bezoek van Kadyrovtsi, die naar uw zoon vroegen, in het kader van de registratie van de jeugd van Naur.

In april 2009 kwamen er Kadyrovtsi langs, naar aanleiding van een aanslag die in Grozny had plaats gevonden. Omdat er daar in de buurt jongens uit Naur aan het werk waren, werden alle huizen in Naur uitgekamd. Ze vroegen naar uw zoon, maar die was toen al vertrokken. Toen ze bij u langs kwamen, namen ze uw paspoort in beslag.

Eind januari 2010 kwamen er opnieuw Kadyrovtsi naar uw huis. Ze zeiden dat u met hen moest meekomen om uw intern paspoort terug te krijgen. U werd naar een gebouw in Grozny gebracht, waar u gedurende vier dagen werd vastgehouden. Op de eerste dag werd u verkracht en geslagen. U mocht hierover niets verder vertellen, anders zouden ze uw huis en dat van uw moeder in brand steken.

Men stelde u geen vragen over uw zoon en ook over uw paspoort werd niet meer gesproken.

Nadat u werd vrijgelaten ging u naar een vriendin in Grozny. U belde vandaar naar uw moeder en liet haar weten dat u uit Tsjetsjenië wilde vertrekken.

Op 12 april 2010 bracht uw broer H. (...) u naar Brest, waar u in de nacht van 13 op 14 april 2010 toe kwam. Daar stapte u over in een vrachtwagen, samen met nog zeven andere personen. Onderweg moesten u en nog drie van de anderen overstappen in een witte personenwagen die jullie naar België bracht.

U kwam toe op 16 april 2010 en diende nog diezelfde dag een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

In het kader van uw asielaanvraag legde u een medisch attest voor dat in België werd opgesteld, evenals een kopie van de overlijdensakte van de grootvader van uw zoon en kopies van de identiteitspagina's uit de paspoorten van de tante en de stief-oma van uw zoon. Deze werden u opgestuurd door de tante van uw zoon. Hier in België vernam u van uw zus dat er nog Kadyrovtsi waren langs gekomen, die naar u hadden gevraagd.'

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

'De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit

Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit de verklaringen die u in het kader van uw asielaanvraag aflegde, bleek dat u uw land van herkomst verliet omdat u vreesde door de Kadyrovtsi vermoord te zullen worden.

Uw zoon D. U. (...) (O.V. 6.256.850) werd in januari 2008 tot twee keer toe door Kadyrovtsi meegenomen en mishandeld vanwege zijn vader, uw ex-echtgenoot B. U. (...).

Als gevolg daarvan verliet uw zoon Tsjetsjenië en reisde naar België, waar hij op 15 mei 2008 een asielaanvraag indiende.

Na zijn vertrek kwamen er nog regelmatig Kadyrovtsi langs, die naar uw zoon vroegen. Bij één van deze bezoeken in april 2009 werd uw intern paspoort afgenomen.

Eind januari 2010 kwamen er opnieuw Kadyrovtsi naar uw huis. U moest met hen meegaan om uw intern paspoort terug te krijgen. U kreeg uw paspoort echter niet terug, maar werd ernstig mishandeld door die Kadyrovtsi. Na vier dagen werd u vrijgelaten, met de waarschuwing niets te vertellen over wat er met u gebeurd was. Zoniet zouden ze uw huis en dat van uw moeder in brand steken.

Daarop besloot u Tsjetsjenië te ontvluchten en naar België te reizen, waar naast uw zoon ook uw dochter N. S. (...) en haar gezin (6.226.042) sinds mei 2008 verbleven.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaarde immers dat u uw land van herkomst verliet omdat u na het vertrek van uw zoon D. U. (...) problemen kende met Kadyrovtsi die hem zochten en daarom verschillende keren bij u langs kwamen. Ze stelden daarbij niet alleen vragen, maar namen ook uw intern paspoort in beslag.

In januari 2010 werd u gedurende vier dagen door Kadyrovtsi vastgehouden, waarbij u verkracht en mishandeld werd.

Echter, in het kader van de asielaanvraag van uw zoon werd op 14 januari 2010 door de Commissaris-generaal besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Immers, uit het asiëldossier dat de Poolse autoriteiten overmaakten aan onze diensten, bleek dat uw zoon daar in het kader van zijn asielaanvraag had verklaard het Kazachse staatsburgerschap te hebben. Daartoe legde hij een Kazachs paspoort voor, dat op 27 juni 2006 was afgeleverd door het Ministerie van Justitie van de republiek Kazachstan en geldig is tot 26 juni 2016.

Bovendien verklaarde uw zoon dat hij in de periode van 27 juni 2006 tot 20 februari 2008 in Szemkient (Kazachstan) had gewoond, vooraleer hij via Rusland naar Polen was gereisd.

Aangezien nergens uit het Poolse asiëldossier bleek dat het voorgelegde Kazachse paspoort een vals document zou zijn geweest – zoals uw zoon tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde, diende te worden aangenomen dat uw zoon effectief het Kazachse staatsburgerschap heeft. Dit des te meer, gezien uw zoon niets heeft ondernomen om aan de Belgische asielinstanties te bewijzen dat hij, zoals hij verklaarde, het Russische staatsburgerschap zou hebben.

Gezien hij geen vrees inriep ten opzichte van Kazachstan, werd er dan ook besloten hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Overigens legde hij, op een ongedateerd medisch attest na, geen enkel begin van bewijs voor betreffende zijn verklaarde verblijf in Naur (Tsjetsjenië) of de problemen die hij daar gekend zou hebben. De redenering van de Commissaris-generaal werd bovendien gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Naar aanleiding van het beroep dat uw zoon tegen de beslissing van de Commissaris-generaal indiende, velde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 6 mei 2010 eveneens een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Ook de door u afgelegde verklaringen over uw asielmotieven, die in feite verder bouwen op deze die door uw zoon werden aangehaald, zijn niet van die aard dat ze zijn geloofwaardigheid, betreffende zijn staatsburgerschap en zijn asielmotieven, alsnog kunnen herstellen.

Dit des te meer, gezien ook u nalaat ook maar enig begin van bewijs met betrekking tot uw identiteit en staatsburgerschap, evenals de door u vermelde problemen, voor te leggen.

Met betrekking tot uw intern paspoort gaf u aan dat dit in april 2009 werd afgenomen door Kadyrovtsi. U was te bang om een nieuw paspoort aan te vragen en gaf pas in oktober 2009 foto's en een aanvraagformulier af, om een nieuw identiteitsdocument te bekomen. U moest echter wachten op een nieuw paspoort en nadat u in januari 2010 Naur verliet, keerde u niet meer terug (CGVS p. 9-10).

Niet alleen is het opmerkelijk dat u zo lang gewacht heeft om nieuw paspoort aan te vragen, gezien het belang van een identiteitsdocument. Het is toch ook merkwaardig te noemen dat u geen tijdelijk identiteitsdocument aanvroeg of zich hieromtrent informeerde.

Dit des te meer, gezien u verklaarde dat u voor uw zoon en dochter zowel hun interne als internationale paspoorten en hun rijbewijs had 'geregeld' (CGVS p. 10).

Overigens bleek uit een herlezing van de verklaringen van uw zoon, dat deze had gemeld dat zowel zijn paspoort als het uwe in 2008 werden afgenomen (CGVS Umarov p. 9). U ontkende dit echter en zei dat toen enkel zijn documenten werden meegenomen (CGVS p. 10).

Hoe dan ook blijft er de vaststelling dat u geen enkel document betreffende uw identiteit en staatsburgerschap heeft voorgelegd.

Daarentegen toonde u kopies van documenten, die afkomstig zouden zijn van familieleden van uw zoon.

Het betreft een kopie van de overlijdensakte van N. U. (...), van wie u aangaf dat hij de grootvader van uw zoon en dus de vader van uw ex-echtgenoot was; een kopie van de identiteitspagina van het interne paspoort van Z. U. (...), over wie u verklaarde dat zij de zus van uw ex-echtgenoot is en dus de tante van uw zoon; en een kopie van de identiteitspagina van het interne paspoort van N. U. (...), die de stiefmoeder van uw ex-echtgenoot en dus de stief-grootmoeder van uw zoon zou zijn. Deze documenten werden u overgemaakt door Z. (...), de tante van uw zoon (CGVS p. 9).

Het betreffen hier echter enkel kopies, waaruit op geen enkele manier de door u aangehaalde familieband ondersteund wordt.

Dergelijke kopies zijn dan ook niet afdoende om uw identiteit en staatsburgerschap, noch dat van uw zoon, te bewijzen.

U verklaarde tijdens uw gehoor dat u uw familie wel had gevraagd om documenten die betrekking hadden op u, zoals uw geboorteakte, op te sturen, maar dat u nog niets had ontvangen.

Daarop kreeg u nog een maand de tijd om aan documenten in verband met u en uw zoon, en de door u aangehaalde asielmotieven, te geraken. Ondanks het belang van dergelijke documenten, waarop u tijdens uw gehoor overigens uitvoerig werd gewezen, ontving het Commissariaat-generaal geen enkel document, hetzij origineel of in de vorm van een fax of kopie. Nochtans bent u, gezien uw regelmatig contact met uw moeder en zus (CGVS p. 4), toch in de mogelijkheid dergelijke documenten te bekomen.

Bijgevolg dient er dan ook te worden geoordeeld dat u geen enkel overtuigend begin van bewijs voorlegt met betrekking tot uw identiteit en staatsburgerschap, noch met betrekking tot de identiteit en het staatsburgerschap van uw zoon.

Aan deze vaststelling moet zwaar worden getild, gezien uw zoon zowel op het Commissariaat-generaal als tijdens zijn procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de kans kreeg om zijn verklaarde Russische staatsburgerschap aan te tonen, en gezien ook u uitvoerig werd gewezen op het belang van dergelijke bewijzen.

Bijgevolg is er geen enkele reden om de conclusies die werden gemaakt in de beslissing inzake de asielaanvraag van uw zoon, met betrekking tot zijn staatsburgerschap en asielmotieven, te herzien.

Daarnaast legt u bovendien ook geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot de problemen die u na het vertrek van uw zoon gekend zou hebben.

Zo vermeldde u bijvoorbeeld een papiertje, dat Kadyrovtsi aan uw zus zouden hebben gegeven. Daarop stond een adres, waar u zich zou moeten aanbieden in verband met uw paspoort. Niet alleen heeft u dat papiertje niet voorgelegd in het kader van uw asielaanvraag, u weet niet naar welk adres u werd doorverwezen. U vroeg uw zus niet om meer uitleg (CGVS p. 4).

Het medisch attest dat u voorlegt, werd in België opgesteld en maakt melding van verschillende littekens op uw rechterhand en uw achterhoofd.

In het attest wordt verder enkel verwezen naar uw eigen verklaringen omtrent de oorzaak van deze littekens. Daarnaast wordt bijvoorbeeld niet vermeld wanneer u deze littekens opliep.

Hierbij aansluitend moet bovendien worden opgemerkt dat het door u vermelde incident, waarbij u in de zomer van 2004 door Kadyrovtsi werd ondervraagd over uw broer en uw hand in kokend water werd gestoken, toen voor u geen aanleiding vormde om uw land van herkomst te verlaten.

Dit geldt ook voor de andere problemen die u en uw gezin gekend hebben vanwege uw broers, S. (...) en K. (...), die tegen de Russen hadden gestreden.

Na 2004 kenden u en uw familie geen problemen meer met de autoriteiten of Kadyrovtsi vanwege uw broers die hadden gestreden (CGVS p. 6-8).

Het is overigens merkwaardig dat uw zoon tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal niets heeft verteld over die twee broers van u die hadden gestreden, noch over uw twee andere broers die als gevolg daarvan in een concentratiekamp waren beland.

Ook al was uw zoon op dat moment nog jong, hij vermeldde tijdens zijn gehoor wel een achterneef van u die zou zijn opgepakt. Hij gaf daarbij aan dat die achterneef, naast zijn eigen vader, de enige persoon in zijn familie was die problemen had gekend (CGVS Umarov p. 5).

Bijgevolg zijn uw verklaringen niet afdoende om de geloofwaardigheid van uw zoon te herstellen en kan er dus geen geloof gehecht worden aan uw bewering, als zou u na het vertrek van uw zoon problemen hebben gekregen met de Kadyrovtsi vanwege uw zoon.

Gezien deze vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet

geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan nog worden vermeld dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw dochter S., N. (...) en haar echtgenoot S., R. (...) (O.v. 6.226.042) door de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.'

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 17 augustus 2010 een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Zij roept ook een manifeste beoordelingsfout in.

Verzoekster laat gelden dat zij niet enkel vanuit haar *"uitgebreide persoonlijke ervaring"* spreekt, maar dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat er in haar land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Zij stelt dat zo de inhoud van het Cedoca-document correct is, deze inhoud evenwel totaal verkeerd geïnterpreteerd werd. Verzoekster haalt in dit verband het standpunt aan van de commissaris-generaal, dat stelt dat de situatie in Tsjetsjenië complex blijft en er zich nog steeds verscheidene problemen voordoen op het vlak van mensenrechten, en dat van het UNHCR van 7 april 2009, *"Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien"*, waaruit zou blijken dat er geen binnenlands vluchtalternatief voorhanden is. Ook verwijst verzoekster naar de *"Subject related briefing "Russische federatie/Tsjetsjenië" "Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië"* waarin de risicoprofielen van bepaalde groepen worden uiteen gezet. Zij verwijst tenslotte naar de *"wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005"* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoekster voert aan dat haar zoon D. bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal sprak over het paspoort dat hem afgenomen was, maar niet over haar paspoort.

Zij stelt dat toen haar paspoort werd afgenomen door de Kadirovtsi, zij een verklaring aflegde dat zij het paspoort verloren was om aan een nieuw te geraken. Zij verklaart dat de bevoegde ambtenaar weigerde haar een paspoort uit te reiken gezien zijn diensten op de hoogte waren dat verzoekster haar paspoort niet verloren was, maar dat het afgenomen was door de Kadirovtsi.

Verzoekster verklaart dat haar zoon na zijn problemen zijn land ontvlucht is en een vals paspoort -waarvan de niet-authenticiteit duidelijk bleek gezien de handtekening van de houder ontbrak- heeft getoond aan de Poolse autoriteiten. Zij verklaart dat toen de autoriteiten dit ontdekten, ze dreigden om hem op te sluiten wegens het gebruik van een vals document zodat haar zoon bang werd en niet meer wist wat te vertellen of te doen.

Verder stelt verzoekster dat de mensen die bij haar moeder waren langsgekomen met een convocatie op haar naam, weigerden om deze convocatie aan iemand anders af te geven.

Zij verklaart ook dat deze mensen via haar ex-man B. haar en haar zoon wilden opsporen.

Zij vermeldt dat de huidige vrouw van haar gewezen echtgenoot ook ernstig gemarteld werd om aan informatie te komen en hierdoor een invaliditeit opliep. Verzoekster herhaalt dat ook zij mishandeld en verkracht werd.

Verzoekster stelt dat haar zoon tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal geen melding heeft gemaakt van haar broers -die aan de strijd hebben deelgenomen en nadien in een kamp terecht zijn gekomen- omdat deze broers niet als gezinsleden in de zin van vader, moeder, broers en zussen worden beschouwd.

Verzoekster wijst er nog op (zie het verzoekschrift, p. 7) dat *"etnische Tsjetsjenen die hun land verlieten lopen wel een zeer groot risico op een onmenselijke behandeling"*.

Voorts verwijst verzoekster naar een rapport van de Franse asielinstantie OPHRA dat cijfers bevat omtrent de percentages van erkenning van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van asielzoekers afkomstig uit de Russische Federatie en beweert dat de motivering van de bestreden beslissing louter een standaardmotivatie betreft.

Verzoekster laat aangaande het Cedoca-rapport gelden dat de aangehaalde bronnen wel relevant zijn, maar dat dit document op zich veel ruimte laat voor interpretatie voor hen die de asielaanvragen moeten beoordelen. Zij haalt de eerste zin van het document aan die stelt dat *“Sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd”* en voegt hier aan toe (zie het verzoekschrift, p. 8) dat deze zin gevolgd zou moeten worden door *“maar niet ten goede van de burgerbevolking”*, dit om volgens haar *“duidelijk te maken wat de essentie is van de veiligheidsanalyse”*.

Enige regels verder in haar verzoekschrift (zie p. 8) voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal zich enkel op *“achterhaalde rapporten”* baseert en *“vergeet te kijken naar het journaal”*, maar citeert daarop toch uit het Cedoca-rapport om te kunnen stellen dat er nog altijd sprake is van gefabriceerde beschuldigingen.

Verder verklaart verzoekster dat er in Tsjetsjenië een angstige sfeer heerst waardoor geen of zeer moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie aldaar en verwijst naar een rapport “Gannushkina” van 2008 en naar een artikel van 31 maart 2009 van Lokshina, gepubliceerd door “Prague Watchdog”. Verzoekster houdt voor dat de commissaris-generaal indertijd gecorrigeerd werd door de toenmalige

Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dat de situatie in Tsjetsjenië ernstig te noemen is. Zij stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 10) *“daarom hoort het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te controleren of de verwerende partij geen fout begaat door mensen geentijdelijke vorm van bescherming te geven volgens de nieuwe mogelijkheden die de vreemdelingenwet*

biedt”. Zij vervolgt dat (zie het verzoekschrift, p. 10) *“de Europese richtlijn is ook daarom ingevoerd in het Belgisch recht”* en stelt dat deze richtlijn in België niet wordt toegepast voor etnisch Tsjetsjenen, *“in tegenstelling tot Frankrijk en tal van andere Europese landen”*

Verzoekster vraagt dat aan haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend; er anders over oordelen zou volgens haar een schending van artikel 3 en 6 EVRM uitmaken. Ook voert zij een schending aan van artikel 48/2, 48/4 en 49/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Dat de mensenrechtenorganisatie “Memorial” haar activiteiten in Tsjetsjenië stopzet, is volgens verzoekster een duidelijk teken dat er een risico bestaat op onmenselijke behandeling; zij verwijst in dit verband naar de website: www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/1.565961.

Zij laat nog gelden dat de commissaris-generaal zich louter beperkt tot een algemene stijlformule en aldus zijn beslissing tot weigering van deze beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd heeft. Verzoekster verwijst tevens (zie het verzoekschrift, p. 10) naar *“recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*.

Zij vraagt van haar de vluchtelingenstatus te erkennen of haar de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad merkt op dat artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Wat de aangevoerde schending betreft van artikel 15 sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, wijst de Raad er op dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Aldus kan verzoekster hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 worden genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te staven op een correcte feitenvinding. Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 7 juni 2010 op het Commissariaat-generaal de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, kan een schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet worden aangenomen.

Waar verzoekster verwijst naar de toepassing van de Europese Kwalificatierichtlijn in Frankrijk en "*tal van andere Europese landen*", herhaalt de Raad dat in beginsel elke asielaanvraag individueel moet onderzocht worden rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker.

Bovendien benadrukt de Raad dat richtlijn 2004/83/EG (de zogenaamde Kwalificatierichtlijn) minimumnormen vastlegt en uitdrukkelijk in artikel 3 bepaalt dat de lidstaten ter bepaling van wie als vluchteling of als voor subsidiaire bescherming in aanmerking komend persoon wordt erkend en ter bepaling van de inhoud van de internationale bescherming, gunstiger normen kunnen vaststellen of handhaven indien die met de richtlijn verenigbaar zijn.

Eventuele verschillen tussen bepaalde lidstaten inzake de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus, komen dus niet automatisch neer op een verschillende toepassing van de richtlijn, maar kunnen ook het gevolg zijn van (toegelaten) gunstiger bepalingen dan de in de Richtlijn

vastgelegde minimumnormen. Hoe dan ook toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming zou zijn met de Kwalificatierichtlijn, zoals omgezet in de Belgische wet van 15 december 1980. Een verwijzing naar asielstatistiek uit Frankrijk volstaat niet.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofdte van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De verwijzing van verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 5) naar *“de wijze woorden van de Voorzitter”* heeft geen betrekking op de motieven van de bestreden beslissing en is dan ook geen dienstig verweer.

De Raad stelt vast dat de door de commissaris-generaal gebruikte informatiebronnen opgenomen zijn in het administratief dossier. De commissaris-generaal heeft zich gesteund op informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst.

Verzoekster beperkt er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de tegenstelbaarheid van de door de verweerder gehanteerde bronnen, waarmee zij evenwel niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te weerleggen.

Verzoeksters kritiek in haar verzoekschrift dat verweerder zich enkel steunt op *“achterhaalde rapporten”* (zie verzoekschrift p. 8) neemt de Raad ook niet aan; er wordt trouwens opgemerkt dat verzoekster in haar verzoekschrift enkele regels verder zélf verwijst naar het Cedoca-rapport.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen elementen aanvoert die de tegenstrijdigheden omtrent de paspoorten kunnen ontkrachten.

Verzoekster verklaarde (zie het verhoorverslag van 7 juni 2010, p. 10) dat in 2008 alleen documenten van haar zoon werden meegenomen.

De commissaris-generaal wijst er op dat uit het verhoorverslag van de zoon van verzoekster (zie het verhoorverslag, p. 8-9) blijkt dat hij verklaard heeft dat in 2008 zowel zijn documenten, als deze van zijn moeder werden meegenomen.

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot de opmerking dat haar zoon bij zijn verhoor stelde dat in 2008 zijn paspoort werd afgenomen, maar dat hij geen melding heeft gemaakt dat ook haar paspoort werd afgenomen.

Deze uitleg laat de tegenstrijdigheid bestaan.

De stelling in het verzoekschrift dat de ambtenaar weigerde om haar een nieuw paspoort uit te reiken gezien hij op de hoogte was dat haar oude paspoort niet verloren was maar ingehouden door de Kadyrovsti, strookt niet met de eerder door verzoekster op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen waarbij zij verklaard had dat zij zelf bang was om een nieuw paspoort aan te vragen omdat ze het oude niet verloren was, maar afgenomen. Tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag van 7 juni 2010, p. 9-10) maakte verzoekster nergens melding van een weigering. Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat het -Kazachs- paspoort dat haar zoon in het kader van zijn asielaanvraag in Polen voorlegde vals was gezien de handtekening van de houder ontbrak.

Uit het Poolse asioldossier blijkt niet dat het bedoelde paspoort een niet-authentiek stuk is; verzoeksters zoon verklaarde aldaar bovendien zélf het Kazachse staatsburgerschap te bezitten.

De Raad stelt vast verzoekster omtrent bedoeld paspoort blote beweringen uit; zij weet haar uitleg niet aannemelijk te maken.

Er wordt op gewezen dat verzoekster zelf geen enkel begin van bewijs van identiteit voorlegt.

De uitleg in het verzoekschrift dat geweigerd werd de convocaties op naam van verzoekster aan iemand anders af te geven, is in strijd met haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal (zie voormeld verhoorverslag, p. 4.) waarbij zij verklaarde dat men bij haar moeder een “papiertje” had achtergelaten met daarop een adres waarop zij zich, als ze terug was, moest gaan aanbieden.

De Raad stelt vast dat verzoekster, in haar poging om het ontbreken van een begin van bewijs met betrekking tot haar problemen te verklaren, tegenstrijdige verklaringen aflegt wat ingaat tegen haar geloofwaardigheid.

De Raad volgt verweerder wanneer deze stelt dat de vaststelling dat de zoon van verzoekster nooit verwees naar de moeilijkheden van de broers van zijn moeder, niet van aard is om de verklaringen van verzoekster daaromtrent te ondersteunen. De uitleg dat bedoelde broers geen “gezinsleden” zijn, wordt niet aanvaard, temeer nu blijkt dat de zoon van verzoekster wél verwees naar een achterneef van zijn moeder die als familielid nog verder van hem afstaat dan de broers van zijn moeder, zijnde zijn ooms.

Bovendien stelde de zoon van verzoekster uitdrukkelijk dat, buiten zijn vader en bedoelde achterneef, er geen andere personen in de familie waren die problemen hadden gekend (zie verhoorverslag, p. 5).

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden verklaren of weerleggen.

De in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Verzoekster voegde bij haar verzoekschrift van 17 augustus 2010 *“bijkomende stukken identiteit. (per post bezorgd, konden niet eerder voorgelegd worden”*.

De Raad stelt vast dat deze stukken fotokopiën betreffen waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend gezien fotokopiën gemakkelijk te vervalsen zijn.

Gelet op wat voorafgaat, kan het relaas van verzoekster niet voor waar worden aangenomen.

Wat de verwijzing van verzoekster betreft naar de situatie in Tsjetsjenië zoals weergegeven in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is determinerend om als vluchteling te worden erkend.

Verzoekster is er in casu niet in geslaagd de individualisering van haar vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van haar asielaanvraag.

Aan het asielrelaas van verzoekster wordt geen geloof gehecht; een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève. De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet erkend. Voormeld artikel is niet geschonden.

Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing artikel 49/3 van de voormelde wet schendt dat bepaalt dat bij een asielaanvraag ambtshalve bij voorrang onderzocht wordt in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de voormelde wet.

Aangaande de grief van verzoekster omtrent de niet-afdoende motivering in de bestreden beslissing betreffende de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat aan verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat wat betreft artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, geen geloof wordt gehecht aan haar asielrelaas en in Tsjetsjenië geen situatie voorhanden is in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

Aangezien terecht geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters asielrelaas, kan dit relaas inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet.

De Raad benadrukt dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a en b van de voormelde wet.

Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier zoals reeds gesteld in gebreke.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die daartegen ingaan.

Derhalve kan aan verzoekster ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, niet worden toegekend.

De artikelen 48/2 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zijn niet geschonden.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE